

Salt: qui sap què i com?

El reportatge d'El Punt del dia 11 de desembre de 2010 en relació amb l'estudi efectuat per l'associació Casal dels Infants sobre la situació de Salt va suscitar una rèplica del consell escolar municipal en la qual lamentava les característiques tècniques de l'estudi i les afirmacions que s'hi feien en relació amb els centres d'ensenyament. Tinc la intenció de fer un comentari més a tot plegat, no pas de l'estudi en si, que el trobo apressat com si els mateixos autors ja estiguessin convençuts que no era necessari, sinó de la situació de Salt i especialment de l'ensenyament, que conec millor perquè fa anys que hi treballa.

El primer que se m'acut dir és que el que es viu a Salt no és en cap cas un problema escolar en sentit estricte. Per això fa una mica d'angúnia el titular destacadíssim de la primera plana d'El Punt que deia: "El fracàs escolar a Salt dobla la mitjana catalana". Només una interpretació molt restrictiva del terme fracàs escolar (nombre d'alumnat que accedeix al graduat escolar) pot fer enfilear les dades negatives. Un exemple: quan arriba un noi a tercer d'ESO, procedent de Gàmbia, analfabet, que amb l'any i escaig que li queda d'escolaritat aprèn a llegir i a escriure, el podem considerar un fracassat escolar? I l'institut un generador de fracàs escolar?

Val la pena conèixer algunes altres "condicions de l'escolarització" per fer-se una idea millor del que passa als centres educatius de Salt:

1) Es produeix una mobilitat extrema de l'alumnat. Hi ha el que arriba a mig curs, el que se'n va uns mesos i torna, el que se'n va uns anys i torna, el que arriba massa tard, el que se'n va massa aviat, i totes les variants que es vulguin imaginar.

2) L'alumnat immigrat, especialment el procedent de l'Àfrica i centre i sud d'Amèrica, arriba amb una escolarització prèvia molt deficient.

3) La comunicació amb la majoria de famílies immigrades és difícil i feixuga i els seus models educatius són encara poc coneguts i no sempre sintonitzen amb les propostes o les necessitats que se'ls plantegen des dels centres educatius.

4) Les famílies immigrades viuen molt tancades en les seves comunitats (sobretot les africanes), de tal manera que els nens i nenes, encara que hagin nascut a Salt, quan arriben a l'escola als tres anys, no entenen ni una paraula en català ni comparteixen cap dels paràmetres educatius de la nostra cultura.

És en funció d'aquestes característiques que em sembla del tot necessari destacar la tasca que s'està fent des de tots els centres educatius de Salt per millorar la formació del seu alumnat i per a l'assoliment de la cohesió social. Crec que no hi ha cap altra instància al municipi que desenvolupi una funció tan global, que inclogui tota la població, amb aquests objectius. I sap greu que l'estudi dels

Infants del Raval destaqui que les famílies autòctones perceben l'escola pública de Salt com a "caòtica, desorganitzada i inestable". Sap greu perquè és profundament injust i radicalment fals.

I convé insistir que estem educant un alumnat de procedències culturals molt diverses i que, en alguns centres, l'únic referent de la cultura d'acolliment és el que pot oferir el professorat. D'aquest tema se n'hauria de parlar més obertament per analitzar quines alternatives reals tenim de canviar aquesta situació. Més gent. En fi, què necessitaríem a les escoles per poder treballar millor en unes condicions tan difícils? Una consideració específica i singular del poble pel que fa a la dotació de professorat i de serveis de suport als centres. Si volem que els ciutadans confiïn en els centres educatius de Salt, i ho necessitem per evitar l'actual diàspora, els hauríem de poder garantir que podrem atendre les necessitats educatives de tot l'alumnat, del que en té moltes d'específiques i del que té millors expectatives acadèmiques. I per poder assolir això necessitem, ras i curt, més gent. Segur que la més ben preparada i la més entusiasta i la que més cregui en l'important paper que pot exercir l'escola, però, al cap i a la fi, encara que tinguem una situació de crisi econòmica, a les escoles de Salt necessitem més gent.

D'altra banda, i dit de passada, tenir tot un institut en barracons des de fa més de cinc anys, no ens acaba d'ajudar.

I què faria falta a Salt per fer front a la situació global del municipi? Claredat i objectius. Des del meu punt de vista, el més important seria un lideratge de l'Ajuntament que fos ben visible, que mostrés que sap què necessitem i que oferís el seu guiatge. Que no fes la impressió que tothom (instàncies públiques i privades) fa propostes per al municipi i totes s'acullen de manera entusiasta, però sense tenir un full de ruta ben definit. Als polítics se'ls ha d'exigir claredat en els objectius, la lucidesa necessària per ocupar un càrrec públic i aquest paper de far, de referència.

M'afanyo a dir que no faig una crítica a l'Ajuntament actual, que n'he conegut almenys tres i de diferents colors i a tots els seria aplicable el mateix plantejament.

Ens farà falta, també, la humilitat de tothom per poder compartir idees i treballar en comú, quan ja és clar que ningú no té la clau per aconseguir millorar les condicions de vida de tota la població. I això després d'haver consensuat, amb la major concreció possible, quin poble voldríem tenir a vint anys de vista i treballar plegats en la direcció marcada.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 13-01-2011 Pàgina 22

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/355885-salt-qui-sap-que-i-com.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss